

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Αὐτος ὁ Τάκης δὲν μοῦ λές ποιός εἶναι;
 Φ.— Δὲν τὸν εἶδα.
 Π.—Εἶναι κοντός, ὕψηλός, παχύς;
 Φ.— Τὸν ἄνθρωπον οὐκ οἶδα.
 Π.—Φρονεῖς πῶς ἓνα ἐγκλημα διέπραξε ἢ κί' ἄλλα;
 φρονεῖς πῶς δὲν τοῦ ἔπρεπε παλοῦκι καὶ κρεμάλα;
 φρονεῖς πῶς ἔπρεπε γί' αὐτὸν νὰ γίνῃ ὀμιλία;
 φρονεῖς πῶς χάριν ἔπρεπε νὰ δώσ' ἢ βασιλεία;
 φρονεῖς καὶ σὺ πῶς δίκαια ριχθῆκαν τοῦ Βουλπιώτη
 Λεβίδης ὁ ἀτίθαστος, οἱ ἔσχατοι κί' οἱ πρῶτοι;
 πῶς ὁ Βουλπιώτης ὁ εὐθύς μουντζουρωμένος βγήκε;
 πῶς εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα μπαστούνια τὰ εὗρηκε;
 πῶς ἕμνοι πρέπουν δι' αὐτὸν Πινδάρου καὶ Ἀλκαίου;
 πῶς ἐφημερόσθη ἀκριβῶς ὁ νόμος τοῦ δικαίου;
 πῶς εἴμπορεῖ ὡς ὑπουργός τὸν μὲν νὰ παλουκῶνῃ,
 ἐκείνον νὰ καρατομῇ καὶ ἄλλον ν' ἀθωῶνῃ;
 πῶς εἴμπορεῖ νὰ σοῦ εἰπῇ τυχούσης εὐκαιρίας,
 καθὼς εἰς τὸν παράλυτον τὸ τέκνον τῆς Μαρίας,
 «Προγεγραμμένε, σήκωσε τὸν κράββατον ἐπ' ὤμων,
 διότι χάριν εἴτυχες ἀπὸ τὸν κάθε νόμον
 καὶ πρόσεχε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ σκοτώνης πλέον,
 διότι χάριν εἴτυχες παρὰ τῶν βασιλέων;»
 Φρονεῖς πῶς εἶχε δίκαιον ὁ Δούνης μὲ τὸν Χρόνο;
 γιατί μιὰ λέξι δὲν μοῦ λές καὶ μὲ κυτιάεις μόνο;
 Φ.—Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ γί' αὐτά, καῦμένε Περικλέτο!..
 ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.
 ὦ! ἐνθυμήσου τὸ γλυκὺ τοῦ Ναζωραίου ρῆμα
 κί' ἀπὸ καρδίας, Περικλῆ, συγχώρει κάθε κρῖμα.
 Τί πρὸς ἐμὲ καὶ τί πρὸς σὲ ὁ κύριος Βουλπιώτης
 κί' ὁ Τάκης, ὁ τοῦ ὑπουργοῦ ἄγνός συμπατριώτης;
 Τί πρὸς ἐμὲ οἱ δῆμοι καὶ τί αἱ λαιμοτόμοι,
 αἱ χάριτες τοῦ Στέμματος, τὰ δίκαια κί' οἱ νόμοι;
 Ἄν χάριτας παρέχωμεν, μὰ θέλομεν καὶ ψήφους
 κί' ἂν χάριτας δὲν δώσωμεν, μᾶς δίνουν μόνο τζίφους
 κί' οἱ ψῆφοι κάνουν βουλευτάς, σοφούς ἀντιπροσώ-
 [πους
 καὶ πολυφθόγγους ρήτορας καὶ ἰσχυροὺς ἄνθρώπους,
 οἱ βουλευταὶ δὲ γίνονται καὶ Ὑπουργοὶ κατόπιν
 καὶ δι' αὐτῶν δοξάζεται τὸ ἔθνος ὅσῃν Εὐρώπῃν
 κί' οὐροδρομεῖ τόλισθηρὸν τῆς πολιτείας σκάφος
 καὶ ὁ καθέννας γίνεται καὶ δημοσιογράφος
 κί' ἀπὸ κλητῆρας ἐρευθροὺς γεμίζουνε οἱ δρόμοι
 καὶ κυβερνᾷ ὁ Στάϊκος καὶ λειτουργοῦν οἱ νόμοι
 καὶ κλέβω τὸ σουριτοῦκο σου καὶ κλέβεις τὸ βρακί μου
 καὶ πέρνω τὴν γυναῖκα σου καὶ πέρνεις τὴν δική μου
 καὶ ὁ καθεις ἀσφάλειαν καὶ ἡσυχίαν χαιρεῖ
 καὶ σὲ σκοτόνω ἔξαφνα μὲ δικοπο μαχαῖρι
 καὶ σὲ ἔξαπλόνω κατὰ γῆς καὶ σοῦ ρουφῶ τὸ αἷμα
 κί' ὁ Ὑπουργός μὲ δάκρυα προσέρχεται ὅσῃν Στέμμα

καὶ λέγει «χάρις ἄς δοθῇ καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμα,
 εἶναι δικός μας ἄνθρωπος, πεθαίνει γιὰ τὸ κόμμα
 καὶ ὕστερα ἐγκλήματα δὲν ἔκαμε μεγάλα
 καὶ θάνατο κρῖμα κί' ἄδικο νὰ πάῃ ὅσῃν κρεμάλα.»
 Ὁ δὲ Μεγαλειότατος, τὸ ἀγαθὸν λατρεύων
 καὶ εἰς τὸ φιλοδίκαιον τοῦ Ὑπουργοῦ πιστεύων,
 μὲ καθαρὰν συνείδησιν καὶ γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη
 βουτῆ ὅσῃν καλαμάρι του τὸ φτερωτὸ κονδύλι
 καὶ ὑπογράφει, Περικλῆ, τὴν χάρι πέρα πέρα
 καὶ πάει ὅσῃν Τατόι του ν' ἀλλάξῃ τὸν ἄερα,
 ἐγὼ δὲ οὕτω σώζομαι καὶ τὸν μπαλιτᾶ γλυτόνω
 καὶ μετὰ κόμποσο καιρὸ καὶ δεῦτερον σκοτόνω
 καὶ πάλιν ἀθωόνομαι καὶ δι' αὐτὸν τὸν φόνον
 καίκουμπουριάζω ἄλλους δὲ μετὰ καμπόσον χρόνον
 κί' ἡ πολιτεία οὕτω πως πηγαίνει ὀλο πρῖμα
 καὶ πρὸς τὴν πρόοδον χωρεῖ μὲ σταθερὸν τὸ βῆμα
 κί' ὁ Δήμαρχος ὑπόσχηται νὰ κτίσῃ ἀποπάτους
 κί' εὗρισκει περισσεύματα ὁ ναύκληρος τοῦ κράτους
 κί' ὁ κύριος Σιμόπουλος τὰ ἐπιβεβαιώνει
 καὶ λέγει πῶς ἐπλήθυναν οἱ χοῖροι καὶ οἱ ὄνοι
 καὶ ὁ γνωστός μας Νικολῆς ἀρχίζει τὸ βρισίδι
 κί' ὁ Γουλιμῆς σηκώνεται καὶ τρέχει ὅσῃν Λεβίδῃ
 καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον λαμβάνουν ὄλοι μέρος
 κί' ὀλίγον δεῖν ξυλίζεται ὁ νέος Ροβεσπιέρος
 κί' ὁ Πρόεδρος Αὐγερινός σημαίνει τὸ κουδοῖνι
 καὶ ἀποθανατίζεται καὶ τὸνομα τοῦ Δούνη
 καὶ ὁ Βουλπιώτης γίνεται ὡσάν τὸ κεχομπάρι
 κί' ἀρχίζουν μέσα ὅσῃν βουλή τὸν νέο Ἀργασάρη,
 ἀρχίζει δὲ συζήτησις περὶ τοῦ ἀνηλίκου
 κί' ἀκούω οὐρολάσματα ἀπαίσινα ὡς λύκου
 κί' ὁ Σάκης πιάνεται γι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸν Μπουφίδῃ
 καὶ νὰ! πλακόνει κί' ὁ παππᾶς ἀπάνω ὅσῃν βρισίδι
 καὶ στέκει ὁ πανόσιος μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
 καὶ βλέπει μετὰ προσοχῆς τὸ ἓνα κί' ἄλλο κόμμα
 καὶ ὕστερα σιγὰ σιγὰ τὸ πετραχήλι βάσει
 καὶ τοὺς πατέρας τῆς βουλῆς ἀρχίζει νὰ διαβάξῃ
 κί' ὁ Παππαγιαννακόπουλος ἐξίσταται καὶ φορττεῖ
 καὶ ἀκυρα τὰ πρακτικὰ τῶν βουλευτῶν κηρύττει
 καὶ βλέπω τὸν Αὐγερινὸ ὅσῃν ἀλήθεια νὰ θυμώσῃ
 καὶ ν' ἀπειλῇ πῶς σκέπτεται παραίτησιν νὰ δώσῃ
 καὶ ἀρχινᾷ τὰ κάκανα ἢ καθειμὰ παρέα
 καὶ τοῦ φωνάζουν ὄλοι των «Νὰ ζήσης, κύρ' Ἀνδρέα,
 μωρέ, ἄμὰν γιὰ τὸ θεό, μὴν κάνης τέτοιο πράμμα,
 ποῦ νὰ χαρῆς τὰ νειάτα σου, τὸν φάντε καὶ τὴν ντά-
 [μα.»
 Κί' ἓνας, λεγόμενος Ψαρός, πολίτης τῆς Ἑλλάδος,
 ντεληφυσέκης δυνατός, ζευζέκης καὶ σκαρτάδος,
 μὲς ὅσῃν Παλάτι κρύβεται χωρὶς νὰ κάμῃ κρότον
 καὶ ἀκολουθεῖ κρυφὰ κρυφὰ Γεώργιον τὸν πρῶτον
 καὶ τρέχουν οἱ βασιλικοὶ καὶ διαδίδουν τόσοι
 πῶς τὸν Μεγαλειότατον ἐπῆγε νὰ σκοτώσῃ
 σάν τὸν Ἀράπη τὸν γνωστὸ ποῦ πῆγε ὅσῃν Φιέσκο,
 ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπέτυχε καὶ κάθεται ὅσῃν φρέσκο
 κί' ἓνας σουγιᾶς εὗρισκεται μὲς ὅσῃν Ψαροῦ τὴν τσέ-
 ἐξόριστος δὲ στέλλεται μακρὰν εἰς τὸ Χαλέπι [πη,
 κί' ὁ κόσμος ὄλος χαιρεται καὶ τὰ παιδιὰ κί' ἡ μάν-
 [ναις
 καὶ ὁ Φιλήμων, μόνος του σημαίνει τῆς καμπάναις,
 διότι ἀπὸ τὸν Ψαρὸν ὁ βασιλεὺς ἐσώθη
 κί' ἡ δυναστεία οὕτω πως ὑπερεστερεώθη.
 Διὸ καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, μαπαγλάρωσέ με τώρα...

Π.—Ὅρσε λοιπόν, βρωμόσκυλο, μιὰ δυνατὴ σπαλιόρα.